SODBA SODIŠČA (veliki senat)
z dne 25. oktobra 2005*

V združenih zadevah C-465/02 in C-466/02,

zaradi ničnostnih tožb na podlagi člena 230 ES, vloženih 30. decembra 2002,

Zvezna republika Nemčija, ki jo zastopa W.-D. Plessing, zastopnik, skupaj z M. Loschelderjem, odvetnikom,

tožeča stranka v zadevi C-465/02,

Kraljevina Danska, ki jo zastopata J. Molde in J. Bering Liisberg, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožeča stranka v zadevi C-466/02,

* Jezika postopka: nemščina in danščina.

ob intervenciji

Francoske republike, ki jo zastopata G. de Bergues in A. Colomb, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska, ki ga zastopa C. Jackson, zastopnica, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

intervenienta,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopajo J. L. Iglesias Buhigues, H. C. Støvlbæk, in A.-M. Rouchaud-Joët in S. Grünheid, zastopniki, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka,

ob intervenciji

Helenske republike, ki jo zastopata V. Kontolaimos in I.-K. Chalkias, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

intervenientka,

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi V. Skouris, predsednik, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas in J. Malenovský, predsedniki senatov, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, sodnika, N. Colneric, sodnica, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues (poročevalec), J. Klučka, U. Lõhmus in E. Levits, sodniki,

generalni pravobranilec: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
sodna tajnica: K. Sztranc, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 15. februarja 2005,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 10. maja 2005

izreka naslednjo

Sodbo

1 Zvezna republika Nemčija in Kraljevina Danska zahtevata razglasitev ničnosti Uredbe Komisije (ES) št. 1829/2002 z dne 14. oktobra 2002 o spremembi Priloge k Uredbi (ES) št. 1107/96 glede imena Feta (UL L 277, str. 10, v nadaljevanju: izpodbijana uredba).

Pravni okvir

2 Člen 2, od (1) do (3), Uredbe Sveta (EGS) št. 2081/92 z dne 14. julija 1992 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila (UL L 208, str. 1, v nadaljevanju: temeljna uredba), določa:

„1. Zaščita Skupnosti za označbe porekla in geografske označbe kmetijskih proizvodov in živil se pridobi v skladu s to uredbo.

2. Za namene te uredbe:

a) ‚označba porekla‘: pomeni ime regije, posebnega kraja ali, v izjemnih primerih, državo, ki se uporablja za opis kmetijskega proizvoda ali živila:

— s poreklom iz navedene regije, posebnega kraja ali države

in

— katerega kakovost ali značilnosti so bistveno ali izključno posledica posebnega geografskega okolja z njegovimi lastnimi naravnimi in človeškimi faktorji ter katerega proizvodnja, predelava in priprava za trg potekajo znotraj definiranega geografskega območja;

b) ‚geografska označba‘: pomeni ime regije, posebnega kraja ali, v izjemnih primerih, državo, ki se uporablja za opis kmetijskega proizvoda ali živila:

— s poreklom iz navedene regije, posebnega kraja ali države

in

— ki ima posebno kakovost, sloves ali druge značilnosti, ki jih je mogoče pripisati navedenemu geografskemu poreklu in katerega proizvodnja in/ali predelava in/ali priprava za trg se opravlja znotraj definiranega geografskega območja.

3. Določena tradicionalna geografska ali negeografska imena, ki označujejo kmetijski proizvod ali živilo, ki je po poreklu iz določene regije ali posebnega kraja, ki izpolnjujejo pogoje iz druge alinee odstavka 2(a), se tudi štejejo kot označbe porekla."

3 Člen 3 (1) iste uredbe določa:

„Imena, ki so postala generična, se ne smejo registrirati.

Za namene te uredbe pomeni ‚ime, ki je postalo generično' ime kmetijskega proizvoda ali živila, ki je, čeprav se nanaša na kraj ali regijo, kjer je bil ta proizvod ali živilo prvotno proizvedeno ali trženo, postalo splošno ime kmetijskega proizvoda ali živila.

Da bi ugotovili, ali je ime postalo generično ali ne, se upoštevajo vsi faktorji, zlasti:

— obstoječe stanje v državi članici, od koder izvira poreklo imena in na območjih potrošnje,

— obstoječe stanje v drugih državah članicah,

— zadevna nacionalna zakonodaja ali zakonodaja Skupnosti.

Kjer se v skladu s postopkom iz členov 6 in 7 vloga za registracijo zavrne, ker je ime postalo generično, Komisija objavi navedeno odločitev v Uradnem listu Evropskih skupnosti."

4 Člena 5 in 7 temeljne uredbe določata postopek za registracijo imena, imenovan „običajni postopek". V tem okviru člen 7 navedene uredbe določa postopek z ugovorom proti predlagani registraciji.

5 Člen 6(3) te uredbe določa:

„Če Komisija ne prejme nobenih ugovorov po členu 7, se ime vpiše v register, ki ga vodi Komisija pod naslovom ‚Register zaščitenih označb porekla in zaščitenih geografskih označb', ki vsebuje imena zadevnih skupin in zadevnih kontrolnih organov."

6 Za sprejetje ukrepov, določenih v temeljni uredbi, člen 15 le-te določa:

„Komisiji pomaga odbor, ki ga sestavljajo predstavniki držav članic in ki mu predseduje predstavnik Komisije.

Predstavnik Komisije predloži odboru osnutek ukrepov, ki jih je treba izvesti. Odbor poda svoje mnenje o osnutku v roku, ki ga lahko določi predsednik glede na nujnost zadeve. Mnenje se poda z večino, določeno v členu 148(2) Pogodbe za odločitve, ki jih sprejema Svet na predlog Komisije. Glasovi predstavnikov držav članic v odboru se ponderirajo tako, kot določa navedeni člen. Predsednik ne glasuje.

Komisija sprejme predvidene ukrepe, če so v skladu z mnenjem odbora.

Če predvideni ukrepi niso v skladu z mnenjem odbora, ali če mnenje ni podano, Komisija nemudoma predloži Svetu predlog ukrepov, ki naj se sprejmejo. Svet odloča s kvalificirano večino.

Če Svet po izteku trimesečnega obdobja po datumu, ko mu je bil predlog predložen, ni odločil, sprejme predlagane ukrepe Komisija."

7 Poleg tega člen 17 temeljne uredbe določa postopek registracije, imenovan „poenostavljeni postopek“, in sicer:

„1. V šestih mesecih od začetka veljavnosti uredbe države članice obvestijo Komisijo, katera od njihovih pravno zaščitenih imen ali, v tistih državah članicah, kjer ni nobenega zaščitnega sistema, katera od njihovih z rabo uveljavljenih imen, želijo registrirati v skladu s to uredbo.

2. Na podlagi postopka, predvidenega v členu 15, Komisija registrira imena iz odstavka 1, ki so v skladu s členoma 2 in 4. Člen 7 se ne uporablja. Kljub temu se generična imena ne registrirajo.

3. Države članice lahko obdržijo nacionalno zaščito imen, ki so sporočena v skladu z odstavkom 1, do takrat, ko se sprejme odločitev o registraciji.“

8 Na podlagi člena 1, točka 15, Uredbe Sveta (ES) št. 692/2003 z dne 8. aprila 2003 o spremembi Uredbe št. 2081/92 (UL L 99, str. 1) je bil navedeni člen 17 črtan, vseeno pa se njegove določbe uporabljajo za registrirana imena ali imena, za katera so bili zahtevki za registracijo oddani po postopku iz člena 17 pred začetkom veljavnosti Uredbe št. 692/2003, to je 24. aprila 2003.

9 Komisija je s Sklepom 93/53/EGS z dne 21. decembra 1992 o ustanovitvi znanstvenega odbora za označbe porekla, geografske označbe in certifikate posebnega značaja (UL L 13, str. 16) ustanovila tako imenovani „znanstveni odbor", katerega naloga je bilo preučevanje tehničnih težav, predvsem v zvezi z uporabo temeljne uredbe, na zahtevo Komisije.

10 V skladu s členom 3 tega sklepa člane znanstvenega odbora imenuje Komisija izmed visoko kvalificiranih strokovnjakov, ki so usposobljeni na področjih iz člena 2 istega sklepa. Na podlagi členov 7(1) in 8(1) tega sklepa se navedeni odbor sestane na zahtevo predstavnika Komisije in se posvetuje o zadevah, za katere je Komisija zahtevala mnenje.

Dejansko stanje

11 Z dopisom z dne 21. januarja 1994 je grška vlada na podlagi člena 17 temeljne uredbe zahtevala registracijo imena „feta" kot označbo porekla.

12 Komisija je 12. junija 1996 sprejela Uredbo (ES) št. 1107/96 o registraciji geografskih označb in geografskega porekla po postopku iz člena 17 Uredbe Sveta (EGS) št. 2081/92 (UL L 148, str. 1). V skladu z besedilom člena 1, prvi pododstavek, te uredbe, je bilo ime „feta", navedeno v prilogi k tej uredbi, v delu A, pod skupino „siri" in pod imenom države članice „Grčija", registrirano kot zaščitena označba porekla.

13 S sodbo z dne 16. marca 1999 v združenih zadevah Danska proti Komisiji (C-289/96, C-293/96 in C-299/96, Recueil, str. I-1541) je Sodišče razveljavilo Uredbo št. 1107/96, kolikor se je nanašala na registracijo imena „feta" kot zaščiteno označbo porekla.

14 V točki 101 te sodbe je Sodišče štelo, da Komisija pri registraciji imena „feta" ni z ničimer upoštevala dejstva, da se je to ime razen v Helenski republiki že dolgo časa uporabljalo v določenih drugih državah članicah.

15 V točki 102 te sodbe je Sodišče zaključilo, da Komisija pri presoji vprašanja, ali je „feta" generično ime, ni pravilno upoštevala vseh dejavnikov, ki bi jih bila morala upoštevati na podlagi člena 3(1), tretji pododstavek, temeljne uredbe.

16 Po isti sodbi je Komisija 25. maja 1999 sprejela Uredbo (ES) št. 1070/99 o spremembi Priloge k Uredbi št. 1107/96 (UL L 130, str. 18), ki je ime „feta" zbrisala s seznama zaščitenih označb porekla in zaščitenih geografskih označb in iz priloge k Uredbi št. 1107/96.

17 Z dopisom z dne 15. oktobra 1999 je Komisija državam članicam poslala vprašalnik, ki so se nanašali na izdelavo in potrošnjo sirov z imenom „feta" in na sloves tega imena med potrošniki v vsaki od teh držav.

18 Informacije, prejete v odgovorih na ta vprašalnik, so bile predložene znanstvenemu odboru, ki je mnenje podal 24. aprila 2001 (v nadaljevanju: mnenje znanstvenega odbora). V tem mnenju je navedeni odbor soglasno sklenil, da ime „feta" ni generično.

19 Komisija je 14. oktobra 2004 sprejela izpodbijano uredbo. Na podlagi te je ime „feta" ponovno registrirala kot zaščiteno označbo porekla.

20 Člen 1 navedene uredbe določa:

„1. Ime ‚φέτα' (Feta) se vnese v register zaščitenih označb porekla in geografskih označb, predvidenih v členu 6(3) Uredbe (EGS) št. 2081/92 kot zaščitena označba porekla (ZOP).

2. Ime ‚φέτα' (Feta) se doda delu A Priloge k Uredbi (ES) št. 1107/96 pod naslov ‚Siri', ‚Grčija'".

21 V uvodni izjavi 20 izpodbijane uredbe je navedeno:

„(20) Glede na podatke, ki so jih predložile države članice, se siri, ki dejansko nosijo ime Feta na ozemlju Skupnosti, običajno izrecno ali implicitno sklicujejo na grško ozemlje, kulturo ali tradicijo z dodajanjem besedila ali

risb z izrazito grškim pomenom, tudi če niso proizvedeni v Grčiji, temveč v drugih državah članicah. Na ta način se povezava med imenom ‚Feta' in Grčijo namerno nakaže ter je del prodajne strategije, ki izkorišča sloves izvirnega proizvoda, kar povzroči resnično tveganje za zmoto potrošnika. Označbe za ‚Feta' sir, ki ne izvirajo iz Grčije, se pa dejansko tržijo v Skupnosti pod navedenim imenom brez neposrednega ali posrednega nakazovanja na Grčijo, so v manjšini; količine sira, ki se dejansko tržijo na ta način, zavzemajo zelo majhen delež skupnega trga".

22 V uvodni izjavah od 33 do 37 navedene uredbe je navedeno:

„(33) Komisija je upoštevala mnenje Znanstvenega odbora. Zavzema stališče, da izčrpna celovita analiza pravnih, zgodovinskih, kulturnih, političnih, socialnih, gospodarskih, znanstvenih in tehničnih podatkov, ki so ji jih predložile države članice ali so rezultat izvedenih preiskav, ki jih je naročila Komisija, vodi do sklepa, da nobeno od zahtevanih meril po členu 3 Uredbe (EGS) št. 2081/92, ki naj bi dokazala, da je ime generično, ni bilo izpolnjeno, in da posledično ime ‚Feta' ni postalo ‚ime kmetijskega proizvoda ali živila, ki bi, čeprav se navezuje na kraj ali regijo, kjer je ta proizvod ali živilo prvotno proizvedeno ali dano v promet, postalo skupno ime kmetijskega proizvoda ali živila'.

(34) Ker izraz ‚Feta' ni bil določen kot generičen, je Komisija preverila v skladu s členom 17(2) Uredbe (EGS) št. 2081/92, ali je zahtevek grških organov za registracijo imena ‚Feta' kot zaščiteno označbo porekla skladen s členoma 2 in 4 Uredbe.

(35) Ime ‚Feta' je tradicionalno negeografsko ime v smislu člena 2(3) Uredbe (EGS) št. 2081/92. V navedeni določbi navedena izraza ‚regija' in ‚kraj' se lahko razlagata le z geomorfološkega in neupravnega vidika, ker vsebovani naravni in človeški dejavniki v nekaterih proizvodih lahko presegajo upravne meje. V skladu z zgoraj navedenim členom 2(3) pa na označbi vsebovano geografsko območje ne more zajeti celotne države. V primeru imena ‚Feta' je bilo zatorej ugotovljeno, da določeno geografsko območje iz druge alinee člena 2(2)(a) Uredbe (EGS) št. 2081/92 zajema le ozemlje celinske Grčije in območje otoka Lezbos; vsi drugi otoki in otočja so izključeni, ker nujni naravni in/ali človeški dejavniki tu ne učinkujejo. Poleg tega je bila opredelitev geografskega območja predelana in izpopolnjena, kajti specifikacija proizvoda, ki so jo predložile grške oblasti, vsebuje obvezne kumulativne zahteve: zlasti je bistveno omejeno območje izvora surovine, kajti mleko, ki se uporablja za proizvodnjo ‚Feta' sira, mora izvirati od ovc in koz avtohtonih pasem, ki so rejene na tradicionalen način, katerih krma mora temeljiti na rastlinstvu pašnikov s področij, ki izpolnjujejo dane pogoje.

(36) Geografsko območje, vključeno v opredelitev in ki izpolnjuje zahteve specifikacije proizvoda, je dovolj enotno, da izpolnjuje zahteve členov 2(2)(a) in 4(2)(f) Uredbe (EGS) št. 2081/92. Povečana paša in sezonska selitev živali, bistvo metode reje ovac in koz, predvidenih kot vir surovine za proizvodnjo ‚Feta' sira, so rezultat starodavne tradicije, ki omogoča prilagajanje na klimatske spremembe in njihov učinek na razpoložljivo rastlinstvo. To je vodilo do razvoja majhnih avtohtonih pasem ovac in koz, ki so zelo žilave in odporne, sposobne za preživetje v okolju, ki daje s količinskega vidika malo hrane, toda z vidika kakovosti zelo raznoliko rastlinstvo in tako končnemu proizvodu daje svojo značilno aromo in okus. Medsebojno delovanje med zgoraj navedenimi naravnimi dejavniki in značilnimi človeškimi dejavniki, zlasti tradicionalna proizvodna metoda, ki zahteva precejanje brez pritiska, daje ‚Feta' siru njegov poseben mednarodni sloves.

(37) Ker specifikacija proizvoda, ki so jo predložili grški organi, vključuje vse podatke, zahtevane po členu 4 Uredbe (EGS) št. 2081/92, in formalna analiza navedene specifikacije ni razkrila očitnih napak ocenjevanja, se ime ‚Feta' registrira kot zaščitena označba porekla."

Predlogi strank in postopek pred Sodiščem

23 V zadevi C-465/02 Zvezna republika Nemčija Sodišču predlaga, naj:

— izpodbijano uredbo razglasi za nično;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

24 V zadevi C-466/02 Kraljevina Danska Sodišču predlaga, naj:

— izpodbijano uredbo razglasi za nično;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

25 Komisija v obeh zadevah Sodišču predlaga, naj:

— zavrne tožbo;

— tožečima strankama naloži plačilo stroškov postopka.

26 S sklepoma predsednika Sodišča z dne 13. maja in 3. junija 2003 je bila Francoski republiki in Združenemu kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska dovoljena intervencija v podporo predlogom tožečih strank, Helenski republiki pa intervencija v podporo predlogom Komisije.

27 S sklepom predsednika Sodišča z dne 13. januarja 2005 sta bili zadevi C-465/02 in C-466/02 združeni za namen ustnega postopka in izdaje sodbe.

Dopustnost

28 Grška vlada zatrjuje, da sta bili tožbi Zvezne republike Nemčije in Kraljevine Danske vloženi po izteku roka. Izpodbijana uredba je bila objavljena 15. oktobra 2002. Ker sta bili tožbi vloženi šele 30. decembra 2002, naj rok dveh mesecev, določen v členu 230, peti pododstavek, ES, ne bi bil spoštovan.

29 Tej trditvi ni mogoče pritrditi. Dejansko rok za tožbo v skladu s členom 81(1) Poslovnika ne začne teči pred iztekom štirinajstega dne po objavi obravnavanega akta. K temu se prišteje še rok zaradi oddaljenosti iz člena 81(2) Poslovnika, to je deset dodatnih dni. Upoštevaje ta pravila sta bili tožbi vloženi v roku.

Temelj

Prvi tožbeni razlog

30 Nemška vlada zatrjuje kršitev Poslovnika odbora iz člena 15 temeljne uredbe (v nadaljevanju: regulativni odbor) in kršitev Uredbe Sveta št. 1 z dne 15. aprila 1958 o določitvi jezikov, ki se uporabljajo v Evropski gospodarski skupnosti (UL 1958, 17, str. 385). Listine, ki bi jih bilo treba preučiti na sestanku regulativnega odbora 20. novembra 2001, naj nemški vladi ne bi bile vročene štirinajst dni pred tem sestankom v nemškem jeziku.

31 Glede na informacije, predložene Sodišču, regulativni odbor na dan navedenega sestanka še ni imel poslovnika. Tako se je treba opreti na standardni poslovnik – Sklep Sveta 1999/468/ES (UL 2001, C 38, str. 3).

32 Člen 3(1) in (2) tega Sklepa določa:

„1. Predsednik odbora članom odbora pošlje vabilo, dnevni red in osnutek ukrepov, za katere se zahteva mnenje odbora ter vsak drug delovni dokument v skladu s členom 13(2), na splošno pa najpozneje štirinajst koledarskih dni pred dnem sestanka [...].

2. V nujnih primerih in če se morajo ukrepi, ki jih je treba sprejeti, nemudoma uporabiti, lahko predsednik na predlog člana ali na lastno pobudo skrajša rok za pošiljanje, določen v prejšnjem odstavku, na 5 koledarskih dni pred dnem sestanka [...]."

33 Člen 3 Uredbe št. 1 z dne 15. aprila 1958 določa:

„Dokumenti, ki jih institucija Skupnosti naslovi na državo članico ali osebo pod jurisdikcijo ene izmed držav članic, morajo biti sestavljeni v jeziku te države."

34 Nedvomno je Komisija po elektronski pošti 9. novembra 2001 nemški vladi poslala vabilo na sestanek regulativnega odbora 20. novembra 2001. Ta sestanek je kot prvo točko dnevnega reda predvideval izmenjavo mnenj o zadevi „feta". Komisija je navedeni elektronski pošti priložila prilogi, obe sestavljeni v angleščini in francoščini. Ena od prilog je povzemala odgovore držav članic na vprašalnik Komisije z dne

15. oktobra 1999 o izdelavi, potrošnji in slovesu fete. Druga priloga je zajemala prvi osnutek mnenja znanstvenega odbora o tej zadevi.

35 Na sestanku regulativnega odbora dne 20. novembra 2001 je nemška delegacija zahtevala nemško različico teh dveh prilog. Ni sporno, da je ni nikoli prejela.

36 Tudi če predpostavimo, da neobstoj nemške različice zadevnih dveh prilog ni v skladu s členom 3 Uredbe št. 1 iz leta 1958, taka nepravilnost ne povzroči razglasitve ničnosti izpodbijane uredbe.

37 Pravzaprav bi lahko taka postopkovna nepravilnost povzročila razglasitev ničnosti nazadnje sprejetega akta, če bi lahko postopek brez te nepravilnosti pripeljal do drugačnega rezultata (glej v tem smislu sodbe z dne 29. oktobra 1980 v združenih zadevah Van Landewyck in drugi proti Komisiji, od 209/78 do 215/78 in 218/78, Recueil, str. 3125, točka 47; z dne 20. oktobra 1987 v zadevi Španija proti Komisiji, 128/86, Recueil, str. 4171, točka 25, in z dne 21. marca 1990 v zadevi Belgija proti Komisiji, imenovani „Tubemeuse", C-142/87, Recueil, str. I-959, točka 48).

38 Na zadevnem sestanku je regulativni odbor samo izmenjal stališča o zadevi „feta" in o izsledkih vprašalnika Komisije. Odbor je predlog preučil šele pozneje, na sestanku 16. maja 2002. Kljub temu ob tej priložnosti odbor ni dosegel potrebne kvalificirane večine, da bi lahko sprejel predlog. Dalje tudi Svet na sestanku 27. junija 2002 ni mogel sprejeti predloga uredbe o istem predmetu, prav tako zaradi nedosežene kvalificirane večine. Na vseh sestankih je Zvezna republika Nemčija glasovala proti predloženemu predlogu. Tudi če bi Zvezna republika Nemčija imela na voljo

nemško različico dveh obravnavanih dokumentov na sestanku 20. novembra 2001, ne bi mogla učinkoviteje nasprotovati navedenemu predlogu.

39 Ker Svet ni sprejel uredbe, je izpodbijano uredbo sprejela Komisija sama v skladu s členom 15, peti pododstavek, temeljne uredbe. Ta institucija je torej imela pooblastilo za sprejetje osnutkov ukrepov, na svojo odgovornost.

40 V teh okoliščinah dejstvo, da je vabilo na sestanek regulativnega odbora za 20. november 2001 prispelo manj kot štirinajst dni pred njim in da ni bilo nemške različice teh dveh dokumentov, ne more imeti nobenega vpliva na ukrep, ki je bil nazadnje sprejet.

41 Zato je treba prvi tožbeni razlog zavrniti.

Drugi tožbeni razlog

42 Nemška vlada uveljavlja kršitev člena 2(3) temeljne uredbe. Beseda „feta" naj bi izhajala iz italijanščine in pomenila „rezino". V grški jezik je bila sprejeta v 17. stoletju. Ime „feta" naj se ne bi uporabljalo samo v Grčiji, ampak tudi v drugih državah Balkana in Srednjega vzhoda za opis sira v slanici. Napačno naj bi bilo, da je

Komisija v uvodnih izjavah izpodbijane uredbe preučila, ali je „feta“ postala generičen opis. Kolikor je ta beseda prvič negeografski pojem, bi morala Komisija ugotoviti, da je pridobila geografski pomen, in to tako, da se ne razteza na celotno ozemlje posamezne države članice. Dalje naj bi bila podregija, ki jo je grška vlada navedla v zahtevi za registracijo, oblikovana umetno; opirala naj se ne bi niti na tradicijo niti na splošno sprejeto mnenje. Poleg tega kakovost ali značilnosti fete naj ne bi bile bistveno ali izključno posledica posebnega geografskega okolja; trditev iz uvodne izjave 36 naj ne bi potrjevala niti zahteva za registracijo grške vlade niti ugotovitve znanstvenega odbora. Nazadnje naj se geografsko območje proizvodnje ne bi ujemalo z območjem priprave za trg, kar izhaja tako iz grških pravnih določb kot tudi iz okoliščine, da je Skupnost dodelila pomoči za proizvodnjo fete egejskim otokom.

43 Danska vlada zatrjuje, da ime „feta“ ne izpolnjuje potrebnih pogojev za to, da bi jo bilo mogoče registrirati kot tradicionalno negeografsko ime v skladu s členom 2(3) temeljne uredbe. V zvezi s tem navedena vlada meni, da mora, prvič, država, ki je vložila zahtevo, in, drugič, Komisija, dokazati, da so izpolnjeni pogoji za registracijo označbe porekla kot tradicionalne negeografske označbe. Po mnenju te vlade definirano geografsko območje za potrebe registracije v tem primeru, to je kontinentalna Grčija in departma Lezbos, zajema skoraj vso Grčijo, naveden pa ni bil noben objektiven razlog, ki bi utemeljeval, v čem se izključene regije od teh razlikujejo. Danska vlada pojasnjuje, da zahtevana izključna vez med sirom feta in definiranim geografskim območjem v zahtevi ni bila podana izključno zato, ker feta izvira iz celotnega Balkana in ne samo iz Grčije. Definirano geografsko območje naj bi pomenilo veliko heterogenost na klimatskem in morfološkem področju, obstajale pa naj bi tudi številne vrste grških fet z različnimi okusi. Mednarodnega slovesa fete ni mogoče jasno in neposredno pripisati definiranemu geografskemu območju, pač pa je v velikem delu posledica velike proizvodnje in izvoza v druge države, med njimi v Kraljevino Dansko v drugi polovici 20. stoletja.

44 Francoska vlada, ki je intervenirala v podporo nemške in danske vlade, opozarja, da beseda „feta", ki v italijanščini pomeni „rezino", ni geografsko ime. Zato naj se določbe člena 2(3) temeljne uredbe ne bi uporabljale. Ker napotujejo na člen 2(2)(a), druga alinea, iste uredbe, sledi, da ime „feta" ne bi moglo biti registrirano kot zaščitena označba porekla, razen če bi imel ta proizvod kakovost ali značilnosti, ki so bistveno ali izključno posledica posebnega geografskega okolja z njegovimi lastnimi naravnimi in človeškimi faktorji ter katerega proizvodnja, predelava in priprava za trg bi potekala znotraj definiranega geografskega območja. Sicer naj bi bilo, prvič, v nasprotju z določbami člena 2(2) navedene uredbe, geografsko območje proizvodnje fete v Grčiji skoraj vse ozemlje Helenske republike, in, drugič, feta naj bi se proizvajala zunaj območja Grčije, predvsem v Franciji, v okoliščinah, ki so primerljive s tistimi, ki prevladujejo na grškem območju. Dejansko so, zahvaljujoč subvencijam Skupnosti, francoske sirarne uspešno industrijsko prilagodile obrtniške metode, in danes proizvajajo med 10.000 in 12.000 ton feta sira na leto. Ti ugotovitvi naj bi ovirali registracijo imena „feta" kot zaščitene označbe porekla v korist Helenske republike.

45 Tudi vlada Združenega kraljestva je intervenirala v podporo nemške in danske vlade, ne da bi predložila stališča.

46 V obravnavani zadevi ni sporno, da je izraz „feta" izpeljan iz italijanske besede „fetta", ki pomeni „rezino" in jo je grški jezik sprejel v 17. stoletju. Niti ni sporno, da „feta" ni ime regije, kraja ali države v smislu člena 2(2)(a) temeljne uredbe. Zato tega izraza ni mogoče registrirati kot označbo porekla na podlagi te določbe. Toliko bolj

pa se lahko registrira na podlagi člena 2(3) temeljne uredbe, ki opredelitev označbe porekla razširja predvsem na določena tradicionalna negeografska imena.

47 Izraz „feta" je bil kot označba porekla z izpodbijano uredbo registriran ravno na tej podlagi. V skladu z uvodno izjavo 35 le-te je „[i]me ‚Feta' [...] tradicionalno negeografsko ime v smislu člena 2(3) [temeljne] Uredbe".

48 Da bi bilo lahko zaščiteno na podlagi te zadnje določbe, mora tradicionalno negeografsko ime označevati predvsem proizvod oziroma živilo, „po poreklu iz določene regije ali posebnega kraja".

49 Poleg tega člen 2(3) temeljne uredbe ob sklicevanju na člen 2(2)(a), druga alinea, iste uredbe, zahteva, da ima ta kmetijski proizvod ali živilo kakovost ali značilnosti, ki so bistveno ali izključno posledica posebnega geografskega okolja z njegovimi naravnimi in človeškimi dejavniki ter katerega proizvodnja, predelava in priprava za trg potekajo znotraj definiranega geografskega.

50 Če se ti določbi bereta skupaj, iz njiju sledi, da morata biti kraj oziroma regija iz navedenega člena 2(3) opredeljeni kot geografsko območje z njegovimi naravnimi in človeškimi dejavniki, ki lahko kmetijskemu proizvodu oziroma živilu dajo njegove posebne značilnosti. Zajeto območje izvora mora torej nuditi enotne naravne dejavnike, po katerih se razlikuje od sosednjih območij (glej v tem smislu sodbo z dne 20. februarja 1975 v zadevi Komisija proti Nemčiji, 12/74, Recueil, str. 181, točka 8).

51 Ali je opredelitev regije izvora, vsebovana v izpodbijani uredbi, skladna z zahtevami člena 2(3) temeljne uredbe, je treba presoditi glede na ta različna merila.

52 Ker se je Komisija s tem namenom naslonila na grško zakonodajo na tem področju, je treba poudariti, da člen 1 grškega ministrskega odloka št. 313025 z dne 11. januarja 1994, ki se nanaša na priznanje zaščitene označbe porekla, določa:

„1. Označba ‚feta' je priznana kot zaščitena označba porekla (ZOP) za beli sir v slanici, ki se tradicionalno izdeluje v Grčiji, natančneje (‚syngekrimena') v regijah, navedenih v odstavku 2 tega člena, iz mleka ovc ali mešanice tega s kozjim mlekom.

2. Mleko, ki se uporablja za izdelavo ‚fete', mora prihajati izključno iz regij Makedonije, Trakije, Tesalije, Osrednje Grčije, Peloponeza in departmaja (‚Nomos') z Lezbosa."

53 Tako definirano geografsko območje za proizvodnjo fete zajema izključno celinski del Grčije in departma Lezbos. Iz tega geografskega območja so izključeni otok Kreta in določena grška otočja, in sicer Sporadi, Kikladi, Dodekaneški otoki in Jonski otoki.

54 Območij, ki so izključena iz tega geografskega območja, ni mogoče šteti za zanemarljiva. Območje za proizvodnjo sira z imenom „feta", definirano v nacionalni

ureditvi, torej ne pokriva celotnega ozemlja Helenske republike. Tako ni treba preveriti, ali člen 2(3) temeljne uredbe dopušča, da geografsko območje, povezano z imenom, pokriva celotno državno ozemlje.

55 Kljub temu je treba preveriti, ali ni bilo to območje umetno tako definirano.

56 V tem pogledu člen 2(1)(e) ministrskega odloka št. 313025 natančneje določa: „Mleko, ki se uporablja za izdelavo fete, mora biti pridobljeno od tradicionalno rejenih vrst ovc in koz, ki so prilagojene regiji izdelave fete, rastlinstvo te regije pa mora biti temelj njihove prehrane".

57 Iz informacij, predloženih Sodišču, in zlasti iz specifikacije proizvoda, ki jo je grška vlada 21. januarja 1994 poslala Komisiji zaradi registracije imena „feta" kot označbe porekla, izhaja, da je namen te določbe, če se bere skupaj s členom 1 istega ministrskega odloka, definirati geografsko območje, zajeto v poročilu, predvsem z geomorfološkimi značilnostmi, to je z večinoma goratimi oziroma polgoratimi tlemi, s podnebnimi značilnostmi, to je z milimi zimami, vročimi poletji in dolgotrajnim obsončenjem ter botaničnimi značilnostmi, to je z značilnim rastlinstvom balkanskega sredogorja.

58 Ti podatki zadostno kažejo na to, da so na tem območju podani enotni naravni dejavniki, po katerih se razlikuje od sosednjih območij. Iz spisa izhaja, da grška področja, ki so izključena iz definiranega območja, nimajo enakih enotnih naravnih dejavnikov kot to. Definirano območje v obravnavanem primeru torej ni bilo definirano umetno.

59 Tožeči stranki zatrjujeta, da kakovost in značilnosti fete niso bistveno oziroma izključno posledica definiranega geografskega okolja, tako kot zahteva člen 2(2)(a), druga alinea, temeljne uredbe.

60 Vendarle uvodna izjava 36 izpodbijane uredbe navaja vrsto dejavnikov, ki kažejo na to, da so značilnosti fete bistveno posledica definiranega geografskega območja. V nasprotju s tem, kar trdi nemška vlada, to navedbo podpira specifikacija proizvoda, ki jo je predložila grška vlada, in ki podrobno našteva naravne in človeške dejavnike, ki feti dajejo posebne značilnosti.

61 Med temi dejavniki so trajanje osončenja, temperaturne razlike, sezonska selitev živali, povečana paša in rastlinstvo.

62 Tožeči stranki nista dokazali, da je presoja Komisije glede tega predmeta neutemeljena.

63 Kar zadeva skupnostno ureditev pomoči za proizvodnjo fete na egejskih otokih, je res, da je člen 6(2) Uredbe Sveta (EGS) št. 2019/93 z dne 19. julija 1993 o uvedbi posebnih ukrepov za manjše egejske otoke glede nekaterih kmetijskih proizvodov (UL L 184, str. 1), določal, preden je bil spremenjen z Uredbo Sveta (ES) št. 442/2002 z dne 18. februarja 2002 (UL L 68, str. 4), pomoč za „zasebno skladiščenje za lokalno proizvedeni sir: feta, star najmanj dva meseca [...]".

64 Ta določba dokazuje, da se feta proizvaja tudi na manjših otokih v Egejskem morju.

65 Komisija je poleg tega v svojih stališčih pred Sodiščem potrdila, da se feta dejansko tudi lokalno izdeluje na določenih manjših otokih v Egejskem morju.

66 Vendar je pojasnila, da so ti otoki upravno del departmaja Lezbos.

67 Sicer pa je navedeni departma del geografskega območja, definiranega z nacionalno ureditvijo, ki opredeljuje območje proizvodnje fete.

68 Iz tega sledi, da se člen 6(2) Uredbe št. 2019/93 ujema z definicijo geografskega območja, kjer se izdeluje feta, določenim z nacionalno ureditvijo, ki je navedeno v zahtevi za registracijo tega imena, pri čemer se trditev nemške vlade o nasprotnem izkaže za neutemeljeno.

69 Tožbeni razlog, ki izhaja iz člena 2(3) temeljne uredbe, je torej treba zavrniti kot neutemeljen.

Tretji tožbeni razlog

70 Nemška vlada zatrjuje, da izpodbijana uredba krši člen 3(1) temeljne uredbe. „Feta" naj bi bilo v smislu navedenega člena 3(1) generično ime. Komisija naj ne bi ustrezno upoštevala vseh dejavnikov, predvsem izdelave fete v državah članicah, ne samo v Grčiji, potrošnjo fete zunaj Grčije, dojemanje potrošnikov, nacionalnih in skupnostnih ureditev in predhodne presoje Komisije. Tveganje za zmoto potrošnika, navedeno v uvodni izjavi 20 izpodbijane uredbe, ne bi moglo temeljiti na zaščiti imena „feta", saj zavajajoča predstavitev proizvoda nima nobene zveze z vprašanjem, ali je to ime generično ali pa gre za označbo porekla.

71 Poleg tega po mnenju iste vlade ugotovitev, da ime „feta" ni postalo generično, ni v zadostni meri obrazložena v smislu člena 253 ES, sklicevanje na posvetovalno mnenje odbora pa v tem pogledu ni bilo ustrezno.

72 Po mnenju danske vlade je Komisija s sprejetjem izpodbijane uredbe kršila člen 3(1) in 17(2) temeljne uredbe, glede na to, da je izraz „feta" generično ime. Meni, da ime, ki ima generičen značaj ali ki tak značaj pridobi pozneje, le-tega nepovratno obdrži. To, da ime, ki ni geografsko, ni generično, bi morala v prvi vrsti dokazati država, ki je vložila zahtevo, in v drugi vrsti Komisija.

73 Danska vlada še poudarja, da feta ne izvira natančno iz Grčije, naj gre za ime ali za proizvod. Tradicionalno območje potrošnje in proizvodnje naj bi se raztezalo čez več balkanskih držav. Helenska republika naj bi sama uvažala, proizvajala, uporabljala in izvažala sir z imenom „feta", vključno s feto, proizvedeno iz kravjega mleka. Mogoče bi bilo, da tudi grški potrošniki po obdobju več let štejejo ime za generično. Prav

tako naj bi v drugih državah Skupnosti in drugih, v katerih se feta potroši in proizvaja v velikih količinah, potrošniki šteli feto za generično ime. Zunaj območja izvora naj bi bila feta predmet zakonite proizvodnje in trženja v številnih državah članicah in tretjih državah.

74 Po mnenju danske vlade naj danska proizvodnja in trženje fete ne bi bila v ničemer v nasprotju z lojalno in tradicionalno prakso uporabe in naj ne bi povzročala niti dejanske zmede, že zaradi dejstva, da danska ureditev že od leta 1963 določa ime „danska feta". Dejstvo, da je feta generično ime, naj bi izhajala iz celote določb in aktov zakonodajalca Skupnosti, ki zajema tudi Komisijo.

Generičnost imena

75 Opozoriti je treba, da člen 3(1), tretji pododstavek, temeljne uredbe določa:

„Da bi ugotovili, ali je ime postalo generično ali ne, se upoštevajo vsi dejavniki, zlasti:

— obstoječe stanje v državi članici, od koder izvira poreklo imena in na območjih potrošnje,

— obstoječe stanje v drugih državah članicah,

— zadevna nacionalna zakonodaja ali zakonodaja Skupnosti."

76 Kar zadeva trditev, ki jo je navedla danska vlada, v skladu s katero izraz „feta" pomeni vrsto sira z izvorom na Balkanu, ni sporno, da so se beli siri v slanici že dolgo časa proizvajali ne samo v Grčiji, ampak v različnih državah Balkana in na severovzhodu mediteranskega bazena. Vendarle so ti siri, kot je navedeno v točki B(a) mnenja znanstvenega odbora, v teh državah znani pod drugimi imeni in ne z imenom „feta".

77 Kar zadeva okoliščine proizvodnje v sami Helenski republiki danska vlada trdi, ne da bi ji kdo nasprotoval, da se je do leta 1988 sir, izdelan iz kravjega mleka po metodah, ki niso bile tradicionalno grške, v Grčijo uvažal pod imenom „feta" in da se je do leta 1987 sir feta proizvajal na ozemlju te države članice po netradicionalnih metodah in predvsem iz kravjega mleka.

78 Priznati je treba, da bi ti postopki, če bi se nadaljevali, imenu „feta" lahko dali generično naravo. Kljub temu je treba opozoriti, da je bilo z ministrskim odlokom št. 2109/88 z dne 5. decembra 1988 o potrditvi nadomestitve člena 83, „Proizvodi iz sira", zakona o živilih določeno definirano geografsko območje proizvodnje, ki temelji na tradicionalnih navadah. Leta 1994 je ministrski odlok št. 313025 uzakonil vse predpise, ki so se uporabljali za sir feta. Sicer pa je vsa ta ureditev ustvarila nove okoliščine, v katerih taki postopki niso bili več dovoljeni.

79 Glede na proizvodnjo v drugih državah članicah je treba opozoriti, da je Sodišče v točki 99 zgoraj navedene sodbe Danska proti Komisiji presodilo, da je lahko dejstvo, da se je proizvod pod določenim imenom v določenih državah članicah zakonito tržil, dejavnik, ki ga je treba upoštevati pri presoji, ali je to ime postalo generično v smislu člena 3(1) temeljne uredbe.

80 Komisija priznava, da v določenih državah članicah, poleg Helenske republike, obstaja proizvodnja fete, to je v Kraljevini Danski, Zvezni republiki Nemčiji in Francoski republiki. V skladu z uvodnima izjavama 13 in 17 izpodbijane uredbe Helenska republika proizvede okoli 115.000 ton letno. Leta 1998 naj bi bilo skoraj 27.640 ton proizvedenih na Danskem. Med 1988 in 1998 je francoska proizvodnja nihala med 7960 tonami in 19.964 tonami. Kar zadeva nemško proizvodnjo, je ta od leta 1985 nihala med 19.757 in 39.201 tonami.

81 Iz istih uvodnih izjav izhaja, da se je proizvodnja fete v Nemčiji začela leta 1972, v Franciji leta 1931 in v letih okoli 1930 na Danskem.

82 Poleg tega ni sporno, da se je lahko tako proizvedeni sir povsem zakonito tržil, in to tudi v Grčiji, najmanj do leta 1988.

83 Čeprav je bila ta proizvodnja sorazmerno velika in je trajala dolgo časa, je treba poudariti, tako kot je to storil znanstveni odbor v prvi alinei sklepa svojega mnenja, da je proizvodnja fete ostala osredotočena v Grčiji.

84 Poleg tega je dejstvo, da se je proizvod zakonito proizvajal v drugih državah članicah, ne le v Helenski republiki, samo eden od elementov, ki jih je treba upoštevati v skladu s členom 3(1) temeljne uredbe.

85 Glede na potrošnjo fete v različnih državah članicah, v nasprotju s proizvodnjo, je pomembno poudariti, da iz uvodne izjave 19 izpodbijane uredbe izhaja, da je več kot 85 % skupnostne potrošnje fete na osebo in na leto v Grčiji. Potrošnja fete je, tako kot je opozoril znanstveni odbor, torej osredotočena v tej državi članici.

86 Informacije, ki so bile predložene Sodišču, kažejo na to, da večina potrošnikov v Grčiji šteje, da ima ime „feta" geografski pomen, in ne generičnega. Nasprotno pa se zdi, da na Danskem večina potrošnikov zatrjuje, da ima ime generični pomen. Sodišče nima na voljo prepričljivih podatkov, kar zadeva druge države članice.

87 Podatki, predloženi Sodišču, prav tako dokazujejo, da se v državah članicah, razen v Grčiji, feta redno trži z oznakami, ki napotujejo na grško kulturno izročilo in grško civilizacijo. Iz tega je upravičeno sklepati, da potrošniki v teh državah članicah feto dojemajo kot sir, povezan s Helensko republiko, čeprav je bil v resnici proizveden v drugi državi članici.

88 Ti različni podatki, povezani s potrošnjo fete v državah članicah, kažejo na to, da ime „feta" ni generično.

89 Kar zadeva trditev nemške vlade, ki se nanaša na drugi stavek uvodne izjave 20 izpodbijane uredbe, iz točke 82 te sodbe sledi, da kadar gre za potrošnike v državah članicah, razen v Helenski republiki, ni zmotna trditev, da „[...] povezava med

imenom ‚feta' in Grčijo namerno nakaže ter je del prodajne strategije, ki izkorišča sloves izvirnega proizvoda, kar povzroči resnično tveganje za zmoto potrošnika".

90 Trditev nemške vlade o nasprotnem torej ni utemeljena.

91 Kar zadeva nacionalno ureditev je treba upoštevati, da sta v skladu z osemnajsto in uvodno izjavo 31 izpodbijane uredbe Kraljevina Danska in Helenska republika edini med državami članicami, ki imajo trenutno posebno ureditev o feti.

92 Kar zadeva dansko ureditev, ta ne omenja „fete", pač pa „dansko feto", kar kaže na to, da je na Danskem ime „feta" brez označitve ohranilo grški pomen.

93 Poleg tega je bilo ime „feta", kot je Sodišče ugotovilo v točki 27 zgoraj navedene sodbe Danska proti Komisiji, zaščiteno s konvencijo med Republiko Avstrijo in Kraljevino Grčijo, sklenjeno 20. junija 1972 na podlagi sporazuma z dne 5. junija 1970 med tema dvema državama o varstvu označb izvora, označb porekla in imen kmetijskih, obrtniških in industrijskih proizvodov (BGBl. št. 1972/378 in 1972/379). Od takrat je uporaba tega imena na avstrijskem ozemlju pridržana samo za grške proizvode.

94 Iz tega sledi, da gledano v celoti, upoštevne nacionalne ureditve kažejo na negeneričnost imena „feta".

95 Kar zadeva ureditev Skupnosti, se ime „feta" v skupni carinski nomenklaturi in ureditvi Skupnosti o izvoznih nadomestilih nedvomno uporablja brez vsake podrobne opredelitve, kar zadeva državo članico porekla.

96 Vendarle se ta zadnja ureditev in nomenklatura uporabljata na carinskem področju, njun namen pa ni urejanje pravic industrijske lastnine. Njune določbe v obravnavanem kontekstu niso dokazilne.

97 Kar zadeva predhodne presoje Komisije, drži, da je ta institucija 21. junija 1985 na pisno vprašanje št. 13/85 evropskega poslanca odgovorila v naslednjem smislu „[...] feta je vrsta sira, in ne označba porekla" (UL z dne 30. septembra 1985, C 248, str. 13).

98 V tem pogledu je treba vendarle opozoriti, da takrat še ni bilo skupnostne zaščite označb porekla in geografskih označb, ki je bila prvič uvedena s temeljno uredbo. Na dan tega odgovora je bilo ime „feta" v Grčiji zaščiteno samo s tradicionalnimi običaji.

99 Iz zgoraj navedenega sledi, da več upoštevnih in pomembnih podatkov kaže na to, da ta izraz ni postal generičen.

100 Glede na te podatke je treba šteti, da je lahko Komisija v izpodbijani uredbi zakonito odločila, da izraz „feta“ ni postal generičen v smislu člena 3 temeljne uredbe.

Obrazložitev

101 Kar nazadnje zadeva trditev, v skladu s katero obrazložitev izpodbijane uredbe ni zadostna glede ugotovitve, da ime „feta“ ni generično, je treba, prvič, preučiti veljavo znanstvenega odbora in, drugič, stopnjo natančnosti ponujene obrazložitve.

102 V uvodnih izjavah od 8 do 21 in 33 navedene uredbe Komisija sama razčlenjuje vprašanje generične narave izraza „feta“. Mnenje znanstvenega odbora je Komisija upoštevala samo v uvodnih izjavah od 22 do 32. Netočno bi bilo torej trditi, da obrazložitev vprašanja generične narave izraza „feta“ v navedeni uredbi sestoji samo iz povzemanja tega mnenja.

103 Iz Sklepa 93/53 izhaja, da je znanstveni odbor ustanovila Komisija in da je sama imenovala njegove člane. Navedeni odbor se sestane na zahtevo predstavnika navedene institucije in se posvetuje o zadevah, za katere je Komisija zahtevala mnenje.

104 V skladu s temi določbami se je Komisiji zdelo, da lahko po svoji presoji predloži vprašanja s področja označbe porekla strokovnjakom, imenovanim v ta odbor, kar bi ji bilo v pomoč pri razjasnitvi problema, tako kot je to storila v obravnavanem primeru. Prav tako je Komisija tista, ki odloči, koliko bo sledila mnenju, ki ga je dal navedeni odbor.

105 Iz uvodne izjave 33 izpodbijane uredbe sledi, da je Komisija v obravnavanem primeru kot lastne sprejela smernice, ki jih je izdelal odbor. Ta korak je skladen tako z določbami Sklepa 93/53 kot z določbami člena 253 ES.

106 Kar zadeva stopnjo natančnosti obrazložitve vprašanja generične narave izraza „feta", podane v obrazložitvi, je ustaljena sodna praksa, da mora biti obrazložitev, ki se zahteva v členu 253 ES, prirejena naravi obravnavanega akta in da mora biti razlogovanje, ki mu je institucija, avtor akta, sledila, izraženo na jasen in nedvoumen način, tako da se stranke lahko seznanijo z utemeljitvijo sprejetega ukrepa in da lahko pristojno sodišče izvršuje svoj nadzor (glej sodbo z dne 7. februarja 2002 v zadevi Weber, C-328/00, Recueil, str. I-1461, točka 42 in navedena sodna praksa). Vendarle avtorju takega akta ni treba sprejeti stališča o podatkih, ki so očitno drugotnega pomena, oziroma predvideti morebitnih ugovorov (glej v tem smislu sodbo z dne 2. aprila 1998 v zadevi Komisija proti Sytraval in Brink's France, C-367/95 P, Recueil, str. I-1719, točka 64).

107 Komisija je v uvodnih izjavah od 8 do 33 izpodbijane uredbe jasno obrazložila bistvene elemente, ki so jo vodili do sklepa, da ime „feta" ni generično v smislu člena 3 temeljne uredbe. Ta razlaga pomeni zadostno obrazložitev za namene člena 253 ES.

108 Iz tega sledi, da trditev, v skladu s katero je obrazložitev izpodbijane uredbe nezadostna v zvezi z ugotovitvijo, da ime „feta" ni generično, ni utemeljena.

109 Iz tega sledi, da je treba tožbeni razlog, ki izhaja iz kršitve člena 3(1) temeljne uredbe, zavrniti kot neutemeljen.

110 Glede na vse zgoraj navedeno je treba ti tožbi zavrniti.

Stroški

111 V skladu s členom 69(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Komisija je predlagala, da se Zvezni republiki Nemčiji in Kraljevini Danski naloži plačilo stroškov, in ker ti s svojimi predlogi nista uspeli, se jima naloži plačilo stroškov. Na podlagi člena 69(4) tega poslovnika Helenska republika, Francoska republika in Združeno kraljestvo, intervenienti, nosijo svoje stroške.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

1. **Tožbi se zavrneta.**

2. **Zvezni republiki Nemčiji se naloži plačilo stroškov, nastalih v zadevi C-465/02, in Kraljevini Danski se naloži plačilo stroškov, nastalih v zadevi C-466/02.**

3. **Helenska republika, Francoska republika in Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska nosijo svoje stroške.**

Podpisi